

Gerard van Gemert
Granaatschot

8

Een nieuwe bal

‘Laat nog eens zien?’ Daan hield zijn handen op.

Remy gooide zijn bal naar Daan.

‘Niet laten stuiten, hoor. Anders beschadigt hij.’

Daan ving de bal op en liet hem door zijn handen rollen. ‘Hij is echt heel mooi.’

Remy glunderde. ‘Ja, hè?’ Hij had hem van zijn vader gekregen voor zijn rapport. Het was een echte Adidasbal. Hij had dezelfde kleuren als die waarmee op het laatste wereldkampioenschap voetbal was gespeeld.

Daan en Remy fietsten naar het terrein waar vroeger de velden van vv Almia lagen. De club had een heel nieuw complex gekregen. Dat kwam omdat de gemeente Almen huizen wilde bouwen op de plek van de oude velden. Maar zover was het nog niet en dus konden de jongens er nog volop voetballen. De netten hingen nog in de doelen en zo konden ze zich heerlijk uitleven.

‘Komen er nog meer jongens?’

Daan gooide de bal weer terug naar Remy.

‘Ik heb ze wel gevraagd. Van Almse Boys komen er zeker een paar en van school misschien ook.’

‘Heb jij nog jongens gevraagd?’

‘Van de E1 van Almia komt Joeri zeker en misschien

nog een paar. Dat zou leuk zijn, want dan kunnen we lekker een partijtje doen.’ Daan had er zin in.

Als het seizoen afgelopen was en de vakantie begon, miste hij het voetbal het meest.

‘Kief, Kief!’ hoorden Daan en Remy roepen.

Ze keken allebei om en zagen in de verte een jongen aan komen fietsen.

‘Dat is toch Joeri?’ vroeg Remy.

Daan knikte. Hij zwaaide naar zijn teamgenoot terwijl ze bleven staan tot hij bij hen was.

Daan werd door zijn vrienden Kief genoemd.

Dat kwam omdat Kiefsma zijn achternaam was.

En doordat hij zo hard en zuiver kon schieten, hadden ze hem de bijnaam Kief de goaltjesdief gegeven.

Joeri remde af. ‘Mooie bal.’ Hij hield één hand aan het stuur en met de andere wees hij naar de bal van Remy.

‘Gaaf, hè?’ Remy gooide de bal omhoog en ving hem weer op. ‘Van mijn vader gekregen,’ voegde hij er trots aan toe.

Joeri fietste langzaam naast de twee jongens.

‘Het wordt lekker druk vandaag. Er komen er heel veel van Almia en ook nog een paar van mijn school.’

‘Lekker. Dan kunnen we een partijtje doen over het hele veld.’ Daan kreeg er steeds meer zin in.

Bij de velden van Almia waren inderdaad al enkele jongens aan het voetballen. Op het hoofdveld zag Daan ook jongens van zijn team. En bij de kantine, die nu leegstond en waar het gras door de tegels heen groeide, waren ook nog jongens.

De drie parkeerden hun fiets in de roestige fietsenstalling. Op het veld verruilde Daan zijn gypies voor zijn voetbalschoenen. Het waren zijn oude, want zijn nieuwe mocht hij van zijn vader alleen gebruiken om te trainen en voor wedstrijden. Er waren genoeg jongens om een partijtje over het hele veld te doen. Het leek wel of alle jeugdspelers van vv Almia en Almse Boys aanwezig waren.

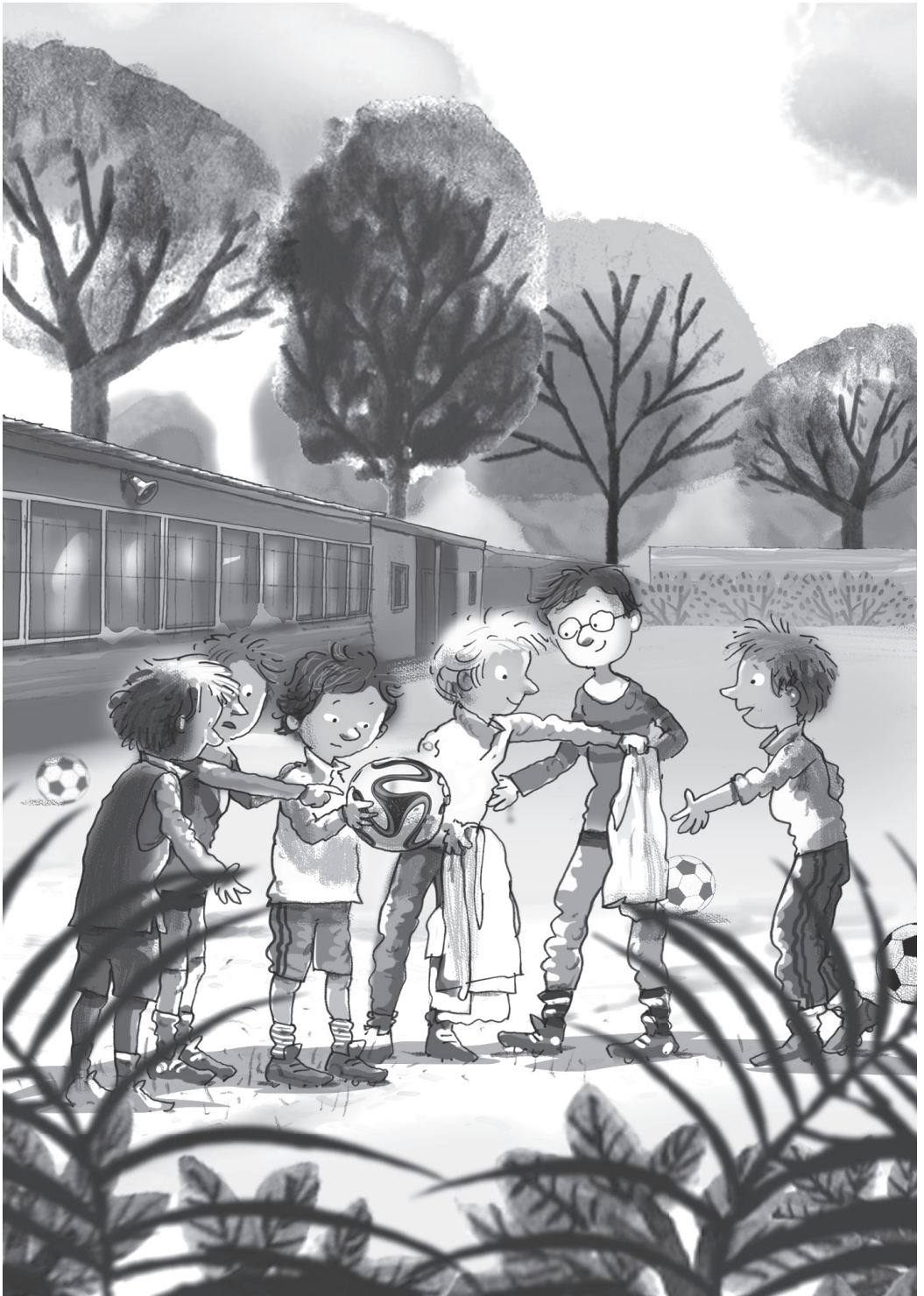
‘Zullen we Almse Boys tegen Almia doen?’ vroeg een van de jongens die bij Remy in het elftal zat. Remy keek de groep rond. ‘Nee, er zijn meer oudere jongens van Almia, dus dat is niet eerlijk.’ De jongen haalde zijn schouders op. ‘Dan niet,’ mompelde hij.

De groep werd zo eerlijk mogelijk in tweeën gedeeld. Iemand was zo slim geweest om hesjes mee te nemen. ‘Mijn vader is trainer en we hebben ze thuis liggen,’ zei hij. Het kwam nu wel goed uit.

‘Spelen we met jouw bal?’ Daan had al een paar ballen op het veld zien liggen, maar geen was zo mooi als die van Remy. Die twijfelde en wreef over het gekleurde leer. ‘Hij moet toch een keer vies worden en anders had je hem net zo goed thuis kunnen laten,’ probeerde Daan zijn vriend over te halen.

‘Daar heb je gelijk in,’ zei Remy.

De jongens traptten de andere ballen naar de zijkant van het veld en Remy’s bal ging naar de middenstip. Daan vond het heerlijk om op een heel veld te voetballen. Met de E1 van Almia speelde hij altijd op een half veld met kleinere doelen. Maar nu had hij

meer ruimte. En zo kon hij zijn traptechniek gebruiken om de bal verder te schieten.

Het spel ging gelijk op. Daan scoorde al snel door van net buiten het strafschoopgebied de bal vlak onder de lat te schieten. Het leverde hem een flink aantal complimenten op. Ook van de spelers die normaal bij Almse Boys voetbalden en hem nog niet zo goed kenden.

Na een minuut of tien kreeg Daan weer de bal op een plek vanwaar hij op doel kon schieten. Hij haalde uit, maar de bal knalde via de lat over de ballenvanger die achter het doel stond. De bal stuiterde over de straat.

Daan zag Remy bezorgd kijken.

‘Ik haal hem wel,’ zei Daan.

Hij rende het veld af en zocht naar de bal.

‘Hé, waar is hij nou?’

Geen van de andere spelers die in de buurt stonden, had gezien waar de bal naartoe was gestuiterd.

Remy kwam ook kijken. ‘Nee, hè? Hij kan toch niet weg zijn?’

Dat kon Daan zich niet voorstellen. Hij moest hier ergens zijn, maar waarom zag hij hem dan niet?

Bal kwijt

‘Hij ging zo over het hek.’ Daan maakte een gebaar met zijn arm om aan te geven waar de bal ongeveer geland was.

‘Dan kan hij toch niet ver zijn.’ Remy liep naar een struik en ging op zijn knieën zitten. Hij boog voorover en keek eronder. ‘Hier ligt hij ook niet.’

Daan liep om de struik heen en zocht verder.

Ook bij de kantine was hij niet te vinden.

‘Nou moe, hij kan toch niet opgelost zijn?’

Remy was weer gaan staan en had zijn handen in zijn zij gezet. Beteuterd speurde hij met zijn ogen het terrein achter het doel af.

‘Kom, we spelen met een andere bal,’ riep een van de andere jongens. ‘Dan zoeken we straks wel verder.’

Hij rende terug naar het veld. Andere jongens volgden hem en even later was de wedstrijd hervat.

‘Eerst mijn bal terug,’ zei Remy. Het huilen stond hem nu nader dan het lachen. Hij moest er niet aan denken dat hij zijn bal nu al kwijt was.

Hij had er hooguit een kwartiertje plezier van gehad.

Daan zuchtte. Hij vond dat het zijn schuld was omdat hij de bal over het hek had geschoten.

‘Eens even denken. Hij kwam tegen de lat en ging recht omhoog.’ Daan ging bij het hek staan op de plek waar hij eroverheen was gegaan. ‘Dat betekent dat hij hier ergens is gestuiterd.’ Met vier grote passen vooruit probeerde hij de plek te schatten.

‘Dan moet hij toch ergens in de buurt van die struik liggen?’ Remy’s stem kraakte. ‘Of zou iemand hem opgepakt en meegenomen hebben?’

Daan schudde zijn hoofd. ‘Nee, joh, dat kan niet. Dan hadden we dat wel gezien. We zijn meteen over het hek gesprongen.’ Hij keek over zijn schouder naar het veld, waar alweer volop gevoetbald werd. Daan besloot bij zijn vriend te blijven en te helpen zoeken.

Remy liep er een beetje verloren bij. Hij drementelde wat heen en weer, maar zocht niet echt meer gericht. Daan volgde met zijn voetstappen de weg die de bal afgelegd zou moeten hebben. ‘Ja, dan moet hij onder de struik gerold zijn.’

Hij ging op de grond liggen. Zijn ogen zochten tussen de takken van de struik. Het was niet zo dicht begroeid, dus als er een bal zou liggen, dan zou hij hem moeten zien.

‘Zie je iets?’ Remy kreeg hoop omdat Daan bleef liggen.

‘Nou, misschien wel.’ Hij kroop naar de struik toe en er half onder.

Remy ging naast Daan op zijn hurken zitten.

‘Wat dan?’ Hijzelf zag nergens een bal liggen.

‘Een vers spoor, alsof er net een bal onder de struiken door is gerold.’ Op zijn buik volgde Daan het spoor. Het kostte moeite omdat er takken in de weg zaten. ‘Hier is een kuil.’

‘En? Ligt mijn bal erin?’ vroeg Remy ongeduldig.

Daan kreunde. Een tak schampte zijn wang en dat deed zeer. Met zijn hand veegde hij erlangs om te zien of het bloedde, maar dat was gelukkig niet het geval. Met zijn ellebogen zette Daan zich af om nog dichterbij de kuil te komen.

‘Het is geen kuil.’

‘Wat is het dan?’ Remy was nu ook op de grond gaan liggen en keek vanaf de tegels onder de struiken.

‘Een soort van ...’

Daan duwde nog een paar takken weg om het echt goed te kunnen zien, ‘... put.’

‘Een put? Met water?’ Remy kon zich dat niet voorstellen.

‘Nee, zonder water, maar wel best diep.

En het goede nieuws is ...’ Daan wachtte even met verder praten om de spanning op te voeren,

‘... dat je bal erin ligt.’

‘Echt?’

Daan kon aan de stem van Remy horen dat hij echt blij was. ‘Ja.’

‘Kun je erbij?’

‘Ik denk het wel.’ Daan leunde nog verder naar voren en liet zich voorover in de put zakken. ‘Jij moet mijn voeten vasthouden.’

Remy ging op de tegels zitten en pakte Daan bij zijn enkels vast. Die staken nog net onder de struiken uit. ‘Zo?’

‘Ja. Nu ga ik een stukje naar voren. Dan kan ik er net bij.’ Daan zette zich af en hing met zijn hoofd in de put. Hij strekte een arm en rolde de bal tegen de zijkant van de put omhoog.

‘Nu naar achteren,’ riep hij naar Remy.

Die trok Daan aan zijn enkels een stuk naar achteren.

‘Heb je hem?’

‘Ja.’ Daan rolde de bal onder de struiken door naar achteren. ‘Wacht. Er ligt nog iets in de put.’

Remy was al overeind gekomen en was van plan zijn bal te pakken.

‘Hou je mijn benen nog eens vast?’
Daan liet zich weer voorover in de put zakken.
Nu was het maar goed dat Remy hem vasthield.
Als dat niet het geval was geweest,
was hij erin gevallen. ‘Nog een stukje verder.’
Remy liet even los en pakte Daans enkels weer vast.
Hij moest nu zelf ook een stukje onder de struiken
kruipen om erbij te kunnen. ‘Lukt het?’
Daan gaf geen antwoord. Hij strekte zich en pakte
het ronde ding dat nog dieper lag dan de bal
had gelegen. ‘Ja! Trek me maar terug.’
Remy trok zijn vriend terug. Daarna pakte hij zijn bal
onder de struiken vandaan. Hij hield hem vast
alsof hij hem nooit meer los wilde laten.
‘Kijk nou!’ Daan liet Remy zien wat hij
in zijn hand had.
‘Een handgranaat.’ Remy deed een stap achteruit.
‘Met de pin er nog in.’
Daan bekeek het ronde, roestige ding en zag er
inderdaad nog iets uit steken. ‘Wat betekent dat?’
‘Dat hij nog kan ontploffen.’